

27ste zondag door jaar A

Mt. 21, 33-43

In onze moderne samenleving is het allesbehalve vanzelfsprekend om een relatie te hebben met God. Zelfs veel gelovige mensen ervaren Hem meestal als heel erg ver weg. Alsof Hij zich aan ons gewone dagelijkse leven geheel onttrekt. Het evangelie van deze dag lijkt dit te bevestigen.

We hoorden over een wijngaard (metafoor voor onze wereld), maar de eigenaar (God) vertrekt naar den vreemde. Hij trekt zich geheel terug en laat het verzorgen van de wijngaard over aan de pachters, aan de mensen dus: aan ons. En zo ervaren wij het ook vaak: God is er niet en laat de wereld geheel aan ons over. Maar toch is Hij wel degelijk erbij betrokken, want zo nu en dan stuurt Hij dienaren om te kijken of de wijngaard wel wat oplevert. Met die dienaren, afgezanten van God, worden in het evangelie de profeten bedoeld, zoals bijvoorbeeld Jesaja die we in de eerste lezing hebben gehoord. Maar er kunnen net zo goed profeten uit andere tijden mee aangeduid worden, ook profeten uit onze eigen tijd. Zij proberen ons voor te houden hoe we het beste met onze wijngaard, moeder aarde en de mensen die daarop wonen, kunnen omgaan. Tot ieders welzijn.

Maar wat doen de pachters in het evangelie? Ze mishandelen en doden de dienaren van de Heer. Ze maken zelf wel uit hoe ze met de wijngaard omgaan en wat ze doen met de oogst. Daar kunnen ze geen pottenkijkers bij gebruiken, al komen die nog zo van God. Er is niet veel fantasie voor nodig om in deze dienaren mensen te herkennen die opkomen voor recht en gerechtigheid, ook in onze tijd, maar die door dictators, criminelen en hun handlangers uit de weg geruimd worden.

En wéér is God ver weg.

Maar, zo vertelt het evangelie, dan stuurt Hij zijn zoon. Die zullen ze toch wel ontzien? Nee dus.

Met die Zoon wordt natuurlijk Christus zelf bedoeld: zijn boodschap van barmhartigheid, vergeving, zijn daden van genezing en bemoediging werden door de meeste van zijn tijdgenoten niet begrepen en Hij werd gedood. En wéér was God ver weg. Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten. En nog altijd worden in veel landen mensen die voor dezelfde waarden opkomen, vervolgd, soms gemarteld en gedood.

De hogepriesters en oudsten spreken mét Jezus hun afschuw uit over de misdadige wijnbouwers. Net als tegenwoordige politici hun afschuw uitspreken over dictatoriale regimes en terroristische organisaties. En terecht natuurlijk. Maar diezelfde politici zijn vaak niet thuis wanneer er concrete maatregelen genomen moeten worden om onrecht en armoede te bestrijden. Of ze bestrijden

geweld op de verkeerde manier, of met een verborgen agenda, zoals bijvoorbeeld onlangs met de Tunesië-deal. Met het grote gevaar dat de crisis escaleert en de toestand nog onoverzichtelijker wordt dan die al is.

Dan spreekt Jezus de beroemde woorden uit psalm 118: de steen die de bouwlieden hebben afgekeurd, is de hoeksteen geworden. Die hoeksteen is Christus zelf, zijn leven en zijn boodschap van liefde en barmhartigheid. Die hoeksteen die mensen uit alle culturen samenbindt in het geloof dat het anders kan. In het geloof dat God, die zo ver weg lijkt, mét ons is wanneer we ons inzetten voor andere mensen. Die mét ons is wanneer wij ons niet neerleggen bij armoede, onrecht en allerlei andere scheve verhoudingen. Maar ons daartegen teweer stellen. En dat kan gelukkig al in de kleinste dingen, in ons leven van alledag. Door middel van die boodschap van Jezus Christus is God bij ons aanwezig, hier en nu en tot aan het einde der tijden. Amen.

Jan van de Laar, pastor